

Κριτική 285

ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΝ

ΣΚΟΡΠΙΟΥ

ΚΑΙ

ΒΑΤΡΑΧΟΥ.

ὑπὸ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Γ. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗ

ΕΘΝΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 — ΧΑΝΙΩΝ —
 Αδφ. ἄριθ. 65.508
 Ἐπισημ. Είσοδ. 8-9-2009
 Της ΚΑΡΤΗΣ
 ΕΠΙΣΤΕΥΣΙΖΑ

620

49-6-27

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ Τῆ 15 Μαρτίου 1876.

Θ ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἡμέρσι εἶναι σκοτεινὰ τοῦ Ἰανουαρίου,
νερὰ καὶ λάσπαι καὶ βροχαὶ καὶ τοῦ Φεβρουαρίου.
Παντοῦ θωρεῖς νερὰ πολλὰ χιῶνα καὶ χαλαζί,
ἡ γῆς ξηραίνεται σχεδὸν χόρτον ποσῶς δεν ἐγαζει.
Ὅσον καιρὸν αὐτ' ἡ χιῶν καὶ αἱ βροχαὶ συμβαίνουν,
τὴν γῆν καὶ ὅλα τὰ δεινδρὰ φαίνεται πῶς ξηραίνουν.
Ἄν ἡ χιῶν γίνῃ πολὺ ἕως τὴν παραλίαν,
τότε ἀφεκτικῶς προσδοκῶν μεγάλην εὐτυχίαν.
Λοιπὸν ἀφ' ὃ χειμῶν αὐτὸς παρέλθῃ καὶ περάσῃ,
ἐθέλειον ὅτ' ἡ ἀνοιξις τότε θὰ μὰς προφθάσῃ.
Καὶ ἔσον ὃ χειμῶν θερμὸς εἶναι καὶ θυρωμένος,
τόσον ὃ Μάιος γλυκὺς εἶναι καὶ στολισμένος.
Ἄν ὁ χειμῶν μὰς λύπησῃ με τὴν ἀλληρότητά του,
ὃ Μάιος μὰς εὐφρανῃ με τὴν γλυκύτητά του.
Ἄν ὁ χειμῶν εἴῃ καὶ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη,
καὶ ἂν ἡ ὠραιότητά της ἐξοχῆς ἐχθῆ.
Ἡ ἀνοιξις ὅταν ἐμῶν θὰ μὰς εὐχρηστήσῃ,
τὸ πούλουδον εἰς τὸ δεινδρὸν θέλαια θὰ ἀνθήσῃ.
Τὸ φύλ' ἐν βραίνῃ ζεσηρὸν καλὰ χρωματισμένον,
τὸ δεινδρὸν εἶναι τὴν αὐγὴν παντοτε στολισμένον.
Τι οὐτωτρόπως, φίλοι μου, καὶ τὴ τραγουδι τοῦτο,
ἔχει χειμῶνα καὶ ἀνοιξιν, ἔχει πτωχίαν καὶ πλοῦτον

ΠΕΡΙ ΣΚΟΡΠΙΟΥ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΥ.

Ὁ Σκορπιὸς ἠθέλησε διὰ νὰ ταξιδεύσῃ,
καὶ ἄλλα μέρ' ἐπιθυμεῖ ν' ἔπηγῃ νὰ γυρεύσῃ.
Τρεῖς χρόν' ἐπεριπάτησε κόπον μεγάλον κάμνει,
κ' εἰς ἓνα γυροπέτρων ὁ δυστυχὴς προσφθάνει.
Στέκει ἐκεῖ προκατῆρει πολὺ συλλογισμένος,
πῶς νὰ διαβῇ τὴν ποταμὸν σκίπτεται ὁ καυμένος.
Τρεῖς μέραις γύρο πήγαινε ν' ἰδῇ κἀνένα ζύλον,
ἢ καὶ κἀνέν ζωύριον διὰ νὰ κάμῃ ρίλον.
Κάνεις δὲν τοῦ ἀπήνησεν εἶναι συλλογισμένος,
καὶ κλαίγει καὶ ὀδύρεται καὶ μένει λυπημένος.
Θεέ μου στείλε τίποτα πέρα νὰ με περάσῃ,
δὲν ἠμπορῶ νὰ περιπατῶ τῆ' ἄμμον καὶ τὰ δάσῃ.
Καὶ τρία ἔτη σήμερον περιπατῶ τὰ ξένα,
δὲν εἶδα δὲν ἐγνώρισα φίλον ποτὲ κἀνένα.
Ἄρχος τί κακ' ἔλκωκα τί ἀμικρῆς ἔχω,
καὶ μέσα εἰς τὴν ἔρημον δυστυχισμένος τρέχω.
Στὸν τόπον μου εἴν' ἄρισκον εὐρισκὰ κ' ἐκενδροῦτα,
κ' ὅπ' ἔδωκα τὰ κένδρῃ μου βχ'εῖς τὰ ἀτεροῦτα.
Τώρα μὲ πύραξ καὶ κλαδίτ' εἶναι ἡ συνδρομὴ μου.
φαγῶθ' ἄν τὰ κένδρῃ μου κοπήκω τὰ πτερά μου.
Τρεῖς μέραις εἰς τὴν ποταμὸν εἶμι καὶ τριγυρίζω,
καὶ πῶς θελῶ τὸν διαβῆναι θαυμάζω καὶ σαστίζω.
Πάψε, θεέ μου πάψε μου, φίλον νὰ με περάτῃ,
νὰ με σκιάσῃ ἐπάνω μου καὶ νὰ με ζεκουάτῃ.
Ὁ βάτραχος τὸν ἤκουσε ποῦ ἔστεκε πλησίον,
καὶ ἀτρέξεν εἰς τὴν ξηρὰν, ὅσῃν τὸ κελὸν πλοῖον.
Εὐθὺς ὡς τ' ἐπλησίασεν ἐπὶ τὴν ἡ καρδίαν του.
ν' ἰδῇ τὴν κίτριναδὰ του κ' ὄλην τὴν ἀνοστιά του.
Τὶ ἔχεις φίλε σκορπιέ καὶ κάθεσε καὶ κλαίγει,
τί εἶν' τὰ μοιρολόγια ἐκεῖνα ὅπου λέγει.

Φίλε καλῶς ὀρίσεται πλὴς εἴσε πῶς σὲ λείψι,
χαρῶτο τὸ κορμάκι σου παρὰ πολὺ μ' ἄρέσει
Τότε μὲ δάκρυα κινῶ ὁ σκορπίος καὶ λέγει,
ἔλθν τὴν ἱστορίαν του καὶ ἀενίως κλαίγει.
Τὼρ ἀδελφέ μου θάτραχε εἴμε συλλογισμένος,
πῶς θα διαβῶ τὸν ποταμὸν αὐτὸν ὁ λυπημένος.
Ἐγ' ἤμουν πάντοτε θοσκὸς νερὸν ποτὲ δὲν ζεύρω,
καὶ ὅταν ἔμβω εἰς αὐτὸν τὸν πάτον θέλω εὐρω.
Δὲν ἔμαθα νὰ κολυμβῶ ἀπ' τὴν νεότητά μου,
καὶ ποταμοὶ δὲν βρίσκονται στὰ μέρη τὰ δικά μου.
Ὁ θάτραχος σὰν φρόνιμος στέκει καὶ τὸν κυττάζει,
μὰ βλέπει τὰ ὄνυχια του καὶ συχαναστενάζει.
Λέγει του, φίλε σκορπίε σὺ εἶσ' ἄρματοιμένος,
καὶ μὲ μαχέρι καὶ σπαθιά φαίνεσαι στολισμένος.
Ὅστις ἔμβει σ' τὸν ποταμὸν τὰ ἄρματά του θγάζει,
καὶ τὸν Θεὸν παρακαλεῖ καὶ τοὺς ἁγίους κράζει.
Δὲν εἶναι κὐτὰ ἄρματα ἀλλ' εἶναι τὰ πρικιλί μου,
ἔτσι μὰς τὰ πρικιλίζουνε σ' τὰ μέρη τὰ δικά μου.
Δὲν σὰς τὰ δίδουν θιτραχε εἰς τὰ δικά σας μέρη,
ὅταν θὰ πανδρευθῆτε σεῖ; δὲν πέρνετε μαχέρι.
Εἰς ταύτην τὴν ἀπόκρισιν ὁ θάτραχος ἀρχίζει,
καὶ λέγει του σ' τὰ μέρη μὲς ὁ νόμος δὲν τ' ὀρίζει.
Ἐγὼ μὲ τοῦτο ποῦ φορῶ σ' τὸν ποταμὸν γυρίζω,
καὶ κάποτε εἰς τὸν ἀφρὸν κηθίζω καὶ γλεντίζω.
Ἡμεῖς μαχέρι καὶ σπαθιά δὲν ζεύρωμε τί εἶναι,
αὐτὰ δὲν μὰς ἀναγκαιοῦν διότι θυρὸς εἶναι.
Διότι εἰς τὸν ποταμὸν μέσα περιπατοῦμαι.
καὶ τρώγωμαι καὶ πίνωμαι καὶ συχοτραγουδοῦμαι.
Ὁ σκορπίος ὁ πονηρὸς στέκει καὶ τὴν κυττάζει,
ἀρχίζει νὰ τὸν ἐπαινῆ καὶ νὰ τὸν κάμνη χάζι.
Χαρῶ σε, φίλε θάτραχε, χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσης,
ἢ τύχη μου σὲ ἔστειλε νὰ μὲ παρηγορήσης.

Ἐλα νὰ συμπρωνώσωμι κουμπάρει νὰ γενούμαι,
νὰ ἔρχωμαι σ' τὸ σπατί σου, νὰ ἔρχεσαι ἐπ' εἴμαι.
Μετὰ χάριος σου, φίλε μου, μὰ πῶς θε νὰ γενούμαι,
καὶ μέγα εἰς τὸν πύταμον πῶς θε νὰ περπατοῦμαι.
Εὐκολὸν εἶναι σύντεκνος σαν θέλ' ἡ ἀφενδιά σου,
εἰγὼ πολὺ ἐπιθυμῶ ν' ἦμαι σ' τὴν συνδροφίη σου
Ὅταν θελήσῃς με περνᾶς εἰς τοῦτο τὸ ποτάμι,
κουμπάρει τοῦ κουμπάρου τοῦ μὲ χέρι θὰ τοῦ κάμῃ,
Ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχην σου σάν θες θὰ με σπκώτῃ,
μὲ δουλεύει σαν σύντεκνος, φίλε μου, θὰ μοῦ δώσῃ.
Δὲν με πειράζει σύντεκνος πῶς θέλω σε περᾶσω,
μὰ κίτρινος καὶ ἄσχημος εἶσαι νὰ μὴ σε χάσω.
Ἡ φυσιογνωμία σου κουμπάρει δὲν μ' ἄρῃσῃ,
φῶς ἔχει σε ἡ ῥάχη μου ἐπάνω νὰ σε θέσῃ.
Τὴ νύχτα σου εἶναι μακριὰ καὶ μὴ μοῦ τὴ καρφύσῃ,
γὰρ εἰν ἡ ῥάχη μ' ἀπαλὴ καὶ θέλεις με πληγώσῃ.
Ὅχι χερῶσιν σύντεκνος ἡμῖς ὅταν περνοῦμαι,
μὲ πῶς πολλοὺς θὰ λέγωμαι καὶ θε νὰ τραγουδοῦμαι.
Κάλενο μὲ συνδροφίη καλὴ τοῦ θὰ χαρ' ἡ καρδιά σου,
διότι ἐπιθυμῶ πολὺ τὴν συνδροφίη σου,
Κουμπάρει εἰς τὴν ῥάχην σου αὐτὴν ὅταν θα θέσω,
εἰς τὴν ὁδοποιίαν μας πολὺ θέλω σ' ἄρῃσω.
Κουμπάρει εἰς τὸ λοιπὸν σ' τὴν ῥάχην μου ἐπάνω,
καὶ γὰρ θὰ πλέω σ' τὸν ἄσπρον τοῦ πύταμου ἐπάνω.
Καὶ θὰ περᾶσῃ ὅσον μπροστὴ διὰ νὰ μὴν σε βρέξω,
ὅταν βεχπὴρ γρήγορα θέλω σε ταξιδεύω.
Θὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα μανὲ νὰ σε διασκεδάσω,
σαν φίλον καὶ κουμπάρου μου πέρα θὰ σε περᾶσω.
Ἀφοῦ ἐφιλιώθημεν νὰ ζήσῃ ἡ φιλιὰ μας,
μέγα εἰς τὴν καρδιά μας ἔχω τὴν σύντεκνιά μας.
Ὁ πλοῖτος ποῦ ὑπενδρευθεὶ καὶ κάμει καὶ παιδίον.
ἄλλος θὰ ἦναι σύντεκνος, λοιπὸν ἄς γίνω πλοῖον.
Κουμπάρει εἰς τὴν ῥάχην μου ἐπάνω σαν καθίσαις,

σιγα, λσιγα, περικαλῶ τ' ἄρματα μὴ μ' ἐγγίσῃς.
 Ὁ σκορπιὸς εὐγῆν' εὐθὺς σ' τὴν ῥάχιν του καθίζει,
 καὶ μὲ μεγάλην του χαρὰν τὰ κένδρια τ' ἀκονίζει.
 Ἔλεγεν ὅμως σιγανὰ κἀνεί: μὴν τὸν ἀκούσῃ,
 ὁ βιάτραχος ἐσέβετο μὴν τύχη καὶ τὸν λούσῃ.
 Ἄχ τί ὦρα! εὐρίσκομαι εὐμορφή ἀπκλάδα,
 ἡ ῥάχι του μοῦ φαίνεται ὅσάν προσκεφαλάδα.
 Καλά ναι δὰ νὰ κοιμηθῶ καλά ναι νὰ ξαπλώσω,
 μπαξίσι νάχα σύντεκνε ἤθελε νὰ σοῦ δώσω.
 Χ. εἰώτηνε τὴν ῥάχι σου σάλευσ' δὲν φοβοῦμαι,
 ἐκεῖ ποῦ πλέεις σ' τὸ νερὸ νιστάζω καὶ κοινοῦμαι.
 Ὁ βιάτραχος ἄρχισ' εὐθὺς διὰ νὰ τραγουδήσῃ,
 τὸν σύντεκνόν τ' ἐπάσχιζε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.
 Ὁ σκορπιὸς ὠρέγετο τὰ κένδρια του ν' ἀμπώθῃ,
 ἐνόμιζεν ὁ βιάτραχος ὅτι δὲν τὸν ἐπιόθῃ.
 Καὶ ὅσον ἐπηγέναναι σ' τοῦ ποταμοῦ τὴν μέση,
 νὰ βάζῃ τὰ κένδρια του ὁ σκορπιὸς τ' ἀρέσει.
 Ὁ βιάτραχος τὸν ἤκουσεν ἤρχισε κ' ἐπονοῦσε,
 λέγει ἀφένδῃ σύντεκνε πολὺ βαρὺς ποῦ ἦσε.
 Τὰ ἄρματά σου σκορπιὲ σ' τὴν ῥάχιν μὴν μοῦ χώνῃς,
 διότι εἶναι μαλακὴ καὶ μοῦ τὴν ξεματώνῃς.
 Ἐκεῖνος εἰσιώτησε κάμνει τὸν κοιμησμένον,
 ξαπλώνει ὑποκρίνεται ὅσάν τὸν κευρασιμένον.
 Ὁ βιάτραχος ποῦ ἤκουσε μαχέρι νὰ πληγῶνῃ,
 τὰ κένδρια του ὁ σκορπιὸς σ' τὴν ῥάχιν του νὰ χώνῃ.
 Δὲν εἶχε πλιὰ ὑπομονὴ φωνὴ μεγάλην σέβει,
 ἀπὸ τὸν πόνογ τὸν πολὺν ὀλίγον τι τὸν γέρει.
 Σύντεκνε, φίλε βιάτραχε, θάστα καὶ μὴν γυρίζῃς,
 σ' τὴν ῥάχιν σου τὰ φύλαξ' τ' ἄρματα μὴν μανίζῃς.
 Σύντεκνε βγάλετ' ἀπ' ἐκεῖ γιατί θὰ μὲ πληγώσῃς,
 τὴν συμφωνίαν σου μὴν θῆς διὰ νὰ ἀκυρώσῃς.
 Ἡμίνας σου ὑπεσχέθηκας ἤσυχος θὰ καθίσῃς,
 καὶ πῶς θὰ τραγουδήῃς καὶ σὺ διὰ νὰ μ' ἐγλεντίσῃς.

Καί τώρα εξαπλώθηκες κάμνεις τὸν καιρὸν, σμένον,
κάμνεις πῶς εἶσαι σάν τρελλὸς κάμνεις τὸν κουρασμένον.
Σοῦ ἔλεγα τὰ ἔρματα αὐτὰ πῶς τὰ φοβοῦμαι,
καὶ σὺ μοῦ ὑποσχέθηκες συντέκνοι νὰ γενοῦμαι.
Φίλοι πιστοὶ νὰ ἦμεθα μαζί νὰ περπατοῦμαι,
νὰ ἔρχομαι ὅπ' εὐρίσκεισαι, καὶ ν' ἀσχεσαι ὅπ' εἶμαι.
Τώρα θεωρῶ τὴν ῥάχην μου κοντεύεις νὰ πληγώσης,
κ' ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς πολλοὺς θεὸς νὰ με θανατώσης.
Κουμπάρε εἶναι ἐντροπή μὴ με πολὺ κενδράνης,
τὰ κενδρεία σου τόσον βαθιὰ μὴ θέλης νὰ τὰ χώνης.
Γιατ' εἶν' ἡ ῥάχη μ' ἀπαλή ὡσάν τὸ μαξιλάρι,
καὶ πολὺ εὐκόλα τρυπᾷ μέσα νερὸν θὰ πάρη.
Ἴσως ἐκείνη ἡ πληγὴ θέλει μοῦ κακουργήτη,
καὶ νὰ με βίξῃ ἀσθενῆ καὶ νὰ με ἀφανίσῃ.
Ὁ σκορπιὸς τοῦ ἔλεγε με ἀδιαφορίαν,
ἔγνωλα σ' ἀφένθη σύντεκνε μὴν ἔχῃς ὑποψίαν.
Τὰ ἔρματά μ' ἐφύλαξα καὶ ἂν σὲ ξεματώσω,
ἐγὼ γνωρίζω ἰατρικὸν ὕστερις νὰ σοῦ δώσω.
Καὶ τὴν πληγὴν ποῦ ἔκαμα ἐγὼ θὰ ἰατρεύσω,
ἄφεις με τὰ κενδράκια μου βαθιὰ νὰτὰ φυτεύσω.
Ὅσον τὰ βάξω πλὴθ' βαθιὰ τόσον εὐχαριστοῦμαι,
καὶ δι' αὐτὸ ἐπίσχιστα συντέκνοι νὰ γενοῦμαι. Χ
Δὲν ξεύρεις, φίλε βάρταχε, πόσον εὐχαριστοῦμαι,
χαρὰν ποῦ πῆρα, φίλε μου, συντέκνοι νὰ γενοῦμαι.
Πόσον θὰ εὐχαριστηθῶ σ' αὐτὸ τὸ ταξιδάκι.
μὴ κλαίγῃς πῶς ἐπλήρωσα τὴν ῥάχην σου λιγάκι.
Ὅ εἰς τ' ἄλλου θὰ βοηθῇ εἰς τὴν ὁδοπορίαν,
τὰ ἔρματα χρειάζονται πάντα σ' τὴν ἐκστρατείαν.
Δεικὸν μέσα σ' τὴν ῥάχην σου θὰ ἦναι φυλαγμένα,
ὅταν θὰ μᾶς ἀναγκαιοῦν θὰ ἦν' ἀκονισμένα.
Ὁ βάρταχος τότ' ἤρχισε γιὰ νὰ παραπονῆται,
ἐφώναζε καὶ δυνατὰ σύντεκνε πλὴθ' ἀφῆτε,
Διότι δὲν τοὺς δόναμαι τοὺς πόνους ποῦ μοῦ εἶδεις,

τὰ μάτια μου δακρύνονται καὶ σκόψε νὰ με ἴδῃς.
 Ὁ σκορπιὸς τὸν φρόνιμον ἔκαμε καὶ ἀρχίζει,
 καὶ λέγει τοῦ συντέκνου του, τί ἔχει καὶ μανίζει.
 Ἐγὼ αὐτὰ τὰ ἄρματα εἶν' ἡ συνήθειά μου,
 ἐκεῖ ὅπου περιπατῶ νὰ τὰ κρατῶ κοντὰ μου.
 Πάντοτε ἐσυνείθισα βαθιὰ νὰ τὰ φυτεύω.
 καὶ ἀπαλάδα ἀγαπῶ καὶ κείτην δὲ γυρεύω.
 Λοιπὸν πῶς εἰμπορῶ αὐτὸ διὰ νὰ περικήσω,
 ἄχ! διατί ἀπὸ μικρὸς ἔτσι νὰ συνειθίσω.
 Αὐτήνη τὴν συνήθειαν πῶς θὰ τὴν λησμονήσω,
 ἀπὸ μικρὸς ὅτ' ἔμαθα, πῶς πλέον θὰ τ' ἀρῆσω.
 Λοιπὸν ἀφένδῃ σύντεκνε μὴ κλαίγῃς μὴ φωνάζῃς,
 μὴ βλασφημᾷς καὶ μὴ πηδᾷς καὶ μὴν ἀναστενάξῃς.
 Τὰ κένδρια μου νὰ δέξῃσαι μὴν ἤθελε πιστεύῃς,
 ἤξιουρες ὅτ' ἐγὼ κενδρῶ μὴν ἤθελ' ταξειδεύῃς.
 Τώρα λοιπὸν μὴν οὐιλῆς καὶ πέρα νὰ περάῃς
 καὶ τὴν ὁδοπορίαν μας αὐτὴν νὰ μὴν ξεχάσῃς.
 Ὁ βέτραχος ὡς φρόνιμος τότε ἀπυλογεῖται,
 τὴν συμφωνίαν π' ἔλανε πάλιν τὴν ἐνθυθεῖται.
 Ἐλεγε κατὰ νοῦν λοιπὸν βλέπεται ἀτιμίαν,
 διὰ τὴν ἔξιν τὴν κακὴν κάμνει ἐπιστάτην.
 Βλέπε τὸν ἀδίκριτον καὶ τὸν ἀφορεσμένον,
 τὸν βλάσφημον, τὸν ἀτιμον καὶ τὸν κατηγαμένον.
 Γιὰ τὴν κακὴν συνήθειαν παῦ ἔχει τὸ κορμί του,
 γίνετ' ἐπίσκοπος, λησστής καὶ χάνει τὴν ψυχὴν του.
 Λοιπὸν τοιοῦτον ἀτιμον ποῖος τονε λυπεῖται,
 ἀφοῦ τοὺς ὄσκους π' ἔκαμε δὲν τοὺς ἐπενθυμείται.
 Βλέπεται ψεύστην, ἀτιμον ζωῦφιον ἰχθυῖον,
 νομίζει ὅτι ἔγεινε πραγματικῶς θηρίον.
 Καὶ με πολλὴν εὐγένειαν τότε ἀπυλογεῖται.
 καὶ λέγει εἰς τοῦ σκορπιοῦ νὰ μὴν παραπονῆται.
 Κουμπάρε σύντεκνε, σκορπιε ἔχε καλὴν ὑγείαν,
 ἐνεπαύω τὴν ἔξιν μου γοῦρις ἀμφιβολίαν.

Ἄντιο φίλε σύντεκνε, διότι θα βουτήσω,
σ' τὸν πάτον του τοῦ ποταμοῦ θά μῶ νά περπατήσω.

Ἐ' ὅσον μπροεῖς κ' ἀ σύντεκνε πέρα σ' ἦν ἀναπνία σου.
διότ' εὐχαριστήθηκα πολὺ σ' τὴν συνδροφία σου.

Ἐγὲ ὑγίαν, σύντεκνε, κ' ἰμῶ νά σ' ἰδῶμαι.
κ' ἰσχυρὰ τὸν θεὸν νά ζήσαντα λαοῦμαι.

Με ἕνα φαλτ' ὁ θάτραχος βουτά εἰς τὸ ποταμῖ,
ὁ σκορπίος ἐπνίγετο δὲν ζεύρει τί θά κάμη.

Μπλοῦ, μπροῦ, φροῦ, φροῦ, σύντεκνε καὶ γιὰ τὸ θεὸ νά
καίμης.
καὶ πνίγομαι μαι, μαι, χα χα, μὴν θες νά μ' ὀπο-
θαίγης.

Πλά, πλά, σε με γιὰ τὸ θεὸ καὶ ἡ ψυχὴ μ' εὐγίης,
ὁ θάτραχος τοῦ τραγουδεῖ εἰς τὸ νερὸ π' ἐμβήης.

Ὁ θάτραχος ἀπὸ μακρὴν ἔστειε κ' ἐγελοῦσε,
τὸν σκορπίον π' ἐπνίγετο ἔστειε κ' ἐθωροῦσε.

Κουνοῦσε τὸ κεφάλι του μὲ ἀδιαφορία,
ἔλεγε ἰδεῖται εἰς αὐτὸ τὸ ζῶον μὲ κακία.

Ἐβλεπεν ὅτι τὴν ζωὴν ἐγὼ τοῦ τὴν κρατοῦσα,
καὶ μὲ τσαυτ' εὐγένειαν πέρα τὴν ἐπερνοῦσα.

Ἐκείνος ὁ ἀχρηστικὸς ζητεῖ νά μὲ φινεῖση,
τὰ κένδριχ' του σ' τὴν ῥάχην μου ἐπίατε νά φυτεῖση.

Τόσον τὴν παρακλίσεα γιὰ νά μὲ παραιτήση.
καὶ δὲν ἐστὶν δυνατὸν ἤτυχον νά μ' ἀφήτη.

Γιὰ τὴν κακὴν συνήθειαν ποσ' εἶχε τὸ κορμὶ του,
ἔγεινε φάβιτ' ἐπίφορος ἔχασε τὴν ψυχὴν του.

Ἐκί ὄχι μόνον τὴν ψυχὴν ἔχασε ὁ κακίος,
μόνον καὶ μὲς τὴν ποταμὸν εἰν' τὸρ' ἐξαπλωμένος.

Διὰ κακὴν συνήθειαν καὶ δι' ἐπιμονὴν τοι,
ἔχασ' ὁ κακίος σήμερον τὴν ζωὴν του.

Κρῖμα τὰ λογίκα π' ἔλεγεν κρῖμα σ' τὴν συντεκνιά μας
κρῖμα τὰς ὑποσχέσεις του καὶ σ' μεμνηστικά μας.

Η ΚΑΚΗ ΕΠΙΣ ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ ΑΙ ΑΛΛΗΣ
ΧΕΙΡΟΤΕΡΑΣ.

Μία νέα και ωραία, πλούσια και γνωστική,
και αξία και τιμία και κυρία παστρική
"Ολοι τὴν ἐπιθυμοῦσι καὶ πολλοὶ τὴν ἀγαποῦν,
νὰ τὴν πάρουν σύζυγόν τους νέοι τὸ ἐπιθυμοῦν.
"Ἀπ' τὸ σπῆτί της περνοῦσι καὶ ἀναστενάζουναι,
θύρην καὶ τὰ παραθύρια συχνὰ τὰ κυττάζουσι.
"Οπου μπάλος καὶ θεγκέρα ἡ κυρὶ ἂν διαβῆ,
ὄλ' οἱ νέοι τρέχουν τότε ποῶς νὰ τὴν πρωτοῖδῃ.
Εἶχε σῶμα κυπαρίσι μάτια μαῦρα σὰν ἐλιάλις,
εἶχε φρύδια σὰν σαΐταις ὅπου παίζουσι μαχερλιαίς.
Στέλλουν ὄλοι ἐρωτοῦσιν εἰάν θέλ' ὑπανδρευθῆ,
μὰ ἐκείνη πάντα λέγει λεύθερη θέλει σταθῆ.
Στέλλουν προξενλὸν οἱ νέοι μ' αὐτὴ ἀδικοφρεῖ,
μόνον τὴν νεότητά της ἡ κυρὶ αὐτὴ θεωρεῖ.
"Ὅλ' οἱ νέοι ἐρωτοῦσι τὴν αἰτίαν κ' ἀποροῦν,
δικτὶ μ' αὐτὴν τὴν νέαν δὲν μποροῦν νὰ σχετισθοῦν.
Τέλος πάντων ἕνας νέος πλούσιος καὶ εὐγενής,
στέλλει προξενλὸ ῥωτᾶ τὴν γιὰτὶ δὲν θὰ πανδρευθῆ.
"Εγὼ ἦλθα καὶ σοῦ φέρω εἰδήσιν γιὰ νὰ χροῆς,
ἕνας νέος καὶ πλουσάκι θέλει νὰ τὸν συζευχθῆς.
"Οπου βέβαια θὰ εὔρης ὅλα σου τὰ ἀγαθὰ,
δούλους, δούλαις, σπῆτῖα, γρόσια, γλυκὰ μάτια καὶ
Ξανθὰ.
Δὲν θὰ δυνηθῆς κυρία ποτὲ νὰ μὴν πανδρευθῆς,
εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου πρέπει σοῦ νὰ σχετισθῆς.
Εἶσε νέα καὶ ωραία ἔχεις ωραιότητα,
ἐντροπὴ λοιπὸν νὰ ἔχῃς αὐτὴν τὴν σκληρότητα.
Τότ' ἡ νέκ' πληροῖται μὲ τὸν τρόπον τὸν γλυκόν,
μὲ εὐγένειαν μεγάλην καὶ μὲ ἦθος μαλακόν.
Φίλε μου ἔχω μὲν ἔξιν ἄσχημον καὶ ταπεινὴν,
ἄτακτον ὅπου ζημίαν δίδει ἀρεκτά πολὺν.
Λοιπὸν δετις θὰ μὲ πάρῃ θέλει νὰ ζημιωθῆ.

τόσην ἀρκετήν ζημίαν πῶς θὰ ὑπομεινωθῆ.
Αὐτ' ἢ ἔξεις ὅπου ἔχω εἶν σκληρὰ καὶ δὲν μπορῶ,
οὔτε δὲν θὰ τὴν ἀφίσω ὅταν θέλω συζευχθῶ.
Ποῖα εἶν' αὐτὴ ἢ ἔξεις πέμου τὴν μὴν δειλίας,
ἴσως θὰ τὴν διορθώσω εὐτυχῆς νὰ ἀπερνᾷς.
Αὐτὴν τὴν συνήθειάν μου πῶς θὰ τὴν διηγηθῶ,
μυστικὸν πολὺ τὸ ἔχω μὰ θὰ ξεμηστουρευθῶ.
Νὰ σοῦ πῶ, ἠγαπητέ μου, γιατίι δὲν πανδρεύομαι,
ἔσοι καὶ ἂν μὲ ζητοῦνε διατίι δὲν στέργομαι.
Ἔχω μίαν συμφωνίαν νὰ προτείνω στὸν γκαμβρόν,
ἂν τὴν δέχεται ἄς ἔλθῃ νὰ τὴν πῶ νὰ ἦν παρών.
Ἢ γκαμβρός εἰδοποιήθη καὶ παρουσιάζεται,
νὰ ἰδῆ τὴν συμφωνίαν θέλει καὶ διαζεταί.
Τότ' ἀρχίζ' ἢ νέα λέγει ἐγὼ ὅταν θὰ γευθῶ,
δὲν σπένω τὸ τραπέζι, ἂν πρῶτον δὲν πλυθῶ.
Καὶ ἀφοῦ πλυθῶ ἀρχίζω καὶ τὰ πιάττα τὰ πετῶ,
ἕνα ἕνα εἰς ταῖς πλάκαις, πάνω, φίλοι, τὰ κτυπῶ.
Καὶ ἀφοῦ τὰ σπᾶσω ὅλα τότε πίνω τὸν καφέ,
πλύνομαι καὶ σιγυρίζω τὸν ὄραϊόν μου μπουφέ.
Αοιπὸν, φίλε, τέτιο πράγμα ποῖος θέλει τὸ δεχθῆ,
τὴν ζημίαν ὅπου κάμνω ποῖος θέλει ἀνεχθῆ.
Δι' αὐτὸ καὶ παραβλέπω καὶ δὲν θέλω πανδριά,
ἴσως νὰ τὸ λητμονήσω ὅταν θὰ γινῶ γρειᾷ.
Τώρα ὅμως εἶμαι νὰ κ' ἔχω ἐνθουσιασμόν,
καὶ ἂν δὲν τὰ σπᾶσω ὅλα τὰ θωρῶ σὰν κηϊμόν.
Αὐτὴ εἶναι ἢ αἰτία κάμε τὸν λογαριασμόν,
πάρεμε γυναικὰ ἂν θέλῃς τῶν πιάτων σου τὸν σπα-
σμόν.

Ἢ προξενητὴς ἀρχίζει κάμνει ὅτι ἀπορεῖ,
τό ἔν μάτι του σφαλίζει, καὶ μετ' ἄλλο τὴν θωρεῖ.
Παίζει ἀμτατιὰ τοῦ νέου, καὶ του λέγει μὴν κοινεῖς,
ὅτι λέγει ἢ κυρία κάμνε ὅτι δὲν νοεῖς.
Μὲ πολιτικὴν ἀρχίζει μὲ εὐγένειαν πολλήν,
καὶ μὲ τρόπον ὅπου εἶχε γότμα καὶ συστολάν.

Καὶ γλυκὰ ἀπηλογῆται καὶ σιγῇ, σιγῇ, γελᾷ.
μὲ τὸν τρόπον π' ὀμιλοῦσεν ἑαυτοῦ ἀποπληκῆ.
Λέγει ἄχ' αὐτὸ εἰν μίνιν με μεγάλην θυμοκρασίαν,
εὐδαίμων θεὸν τὸν δευλοῦμαι πύττον τὸν λοχρακισμὸν.
Πῶς θι σπῆσας οὐδ' τουζίνος, πλάττ' ἄν εἶναι πολλαί,
μὲ π' νή τα μόνον γρῆσι θε σι πειρὸς νά γελᾷ.
Αὐτὴ μόνη ἡ ζῆλια δὲ μαζ' ἀπ' ἄρα νεκρῶν,
καὶ ἡ ἰδοστροπικὴ αὐτῆ ἰσοφροστικῆ.
Σύμφωνοι λοιπὸν καὶ αὐτὴ ἡμεῖς ἰδοστροπικῆ,
καὶ τὴν εἶν' ἄρα εἶπες τὴν παραδουχῆκαμε.
Ἡ Κυρία με γκεῖν τρε καὶ με ἰνθουσιασμὸν,
ἐκίψε τὸ προξενικὸς με αὐτὸν τὸν λοχρακισμὸν.
Ἄν ὁ νεὸς σιλλογοῦτο ὁ π' ἄρα νεκρῶν γελᾷ,
καὶ ὡς συγγενὸς π' ὁ ἦτο συμφωνῶν ἄν χαλᾷ.
Κῆρυκε τὸν λοχρακισμὸν τὸ σ' ἄρα εὐδαίμων διαδᾷ.
να φροστικῆ εἶνα πλάττ' κλάττ' καὶ να κατεδῆ.
Καθὲ μέρη δ' ἴν' τουζίνος αὐτῆ εἶν' κατεδῆσῆ,
ἔξοδα καὶ εἰς τα πλάττ' εἶσοδα κ' εἰς τὴν τρυφῆν.
Ὅταν εἰς τὴν ὑποφῆκα κλάττ' κλάττ' εἶν' εἶναι,
ἔπειτα τί θέλει κλάττ' εἶναι ὅσ' εἶναι.
Με καιρὸν ἰστοροκῶν ἦτο ἡ κλάττ' εἶναι.
ὅτι ἡ κυρία αὐτῆ εἶχε τὴν συνήθειαν.
Καὶ ἀρῶ εἶσοδα κλάττ' καὶ πλάττ' τὰ ποτῆ,
πάνω εἰς καὶ πλάττ' ὅλα καὶ γελᾷ ὅταν τὰ σπᾷ.
Ὅσ' ἄρα κλάττ' καὶ ἔπειτα τοῦτο εἶσοδα κλάττ' εἶναι,
καὶ εἰς τὸν κλάττ' καὶ λέγει ἔξοδα κλάττ' εἶναι.
Ὅ δ' ἄρα σιλλογοῦτο με δὲν ἔξοδα κλάττ' εἶναι,
ἔπειτα κλάττ' καὶ μπλάττ' καὶ γελᾷ γίνεται.
Με πολλὴν σιλλογοῦτο ἡ καρδία τὸ πονεῖ,
μὲ τί τρόπον να τὸ παύση να μὴν τῆς κακοφανῆ.
Ἄν τῆς πᾶς γιὰ να τὸ παύση εἶναι συμφωνία μαζ',
καὶ αὐτὴ ἄν ἐκτελεῖται εἶν' ἡ δυστυχία μαζ'.
Ἄρα πῶς πρέπει να πράξω γιὰ να ἐλευθερωθῶ,
ἄν τὴν παραδουχῆκα πάλιν θέλω ξεγυρῆσθαι.

- Τότε πέρνει μίαν ιδέαν και εὐχαριστήθηκε,
και τοῦ σκορπιου τὴν βίον εὐθὺς ἐνθυμήθηκε.
Αὐτὴ τὴν συνήθειάν της ποτὲ δὲν τὴν παραιτεῖ,
μόνον πλὴτα κάθε μερα θέβαια θὰ ἀπαιτῆ.
Ἄν της πῶ μὴν τρῶς σ' τὸ πλάτον θελει της κακοφανῆ.
ὅταν θὰ τὴν ἐπιπλήξω θὰ ἀσπρίση σὰν πανί.
"Ὅμως τὸ σκληρὸν ἀγκλιθι εἰς τὸ σῶμα ὅταν βγῆ,
γιὰ νὰ ἴαγη εἶν ἀνάγκη δυνατὴ φωτιὰ νὰ μβῆ.
Ἡ φωτιὰ τότε τὴν καίει τὴν δικὴν του τὴν φωτιὰ,
και εὐθὺς αὐτὸ τὸ σῶμα πέρν' ὅταν παρηγορεῖ.
"Ὅθεν ὀκτῶ μέραις εἶναι πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν,
τὰ νηφάτα τὰ γαμπράτα νὰ τὰ παραιτήσωμεν.
"Ἐνα γεῦμα σηκωθήκεν κατὰ τὴν συνήθειαν.
και τὰ πλὴτα της ἐσποῦσε μετὴν ἐχεμύθειαν.
"Ὁ Γαμβρός τότε φουσκώνει πλησιαίξει της κυρῆς,
τὸ μουστάκι του τὸ στρίφτει σὰν καλὸς παλικυρῆς.
"Ἀπὸ τὰ μαλλὶ τὴν πλάνει και της λέγει Ἄργυρη,
ἔλα τώρα δὰ χριῶσε νὰ σοῦ κάμω τὸ γυρί.
"Ἐκεῖ ὅπο θὰ γυρίζης νὰ σοῦ παίξω και γροθιες,
και καμπόσους, φίνους, μπάτσους, και μὲ δεικαρὶα
κλοτσιές
"Ἀπὸ μέραις πιθομοῦσα ἔτσι νὰ γλεντίσωμεν,
ἐάν θέλης κοπελιά μου μαζὺ γιὰ νὰ ζήσωμαι.
"Ἡ Συνήθειά μου εἶναι ἔτσι νὰ χορεύωμαι,
νὰ σε δέρνω νὰ γυρίζης και νὰ χριστεύωμεν.
"Ἄνδρα μου πονῶ νὰ ζήσης τι ν' αὐτὴ αὐθάδεια,
μου κτυπῆς και με φονεύεις με πολλὴν ἀποθείαν.
"Ἐτσι και ἐ ἐ φονεύεις με αὐτὸ τὸ σπάσιμον,
ὅτι κάμνεις κ' ὅτι κάμνω θελει εἶναι θάσιμον.
Τὴν συνήθειαν σου κράτει και ἐγὼ θὰ τὴν κρατῶ,
ὅσον σπαίε σεις τὰ πλὴτα και ἐγὼ δὲν παραιτῶ.
Κάθε μέρα τὸν χωρὸν μας μάτι μου θὰ κάμνωμεν,
και ἀφοῦ τὰ ἀπεσπάσης σ' τὸν χωρὸν θὰ πλάνωμαι.

Καὶ ὡς ἤδη ἔτσι πάντα θέλει ἐξακολουθῆ.

Ὅσα πιάτα τέσους κλόττους τὸ κορμὴ σου θὰ δεχθῆ.

Αὐτὸ εἶναι ἀτιμίαι φίλε καὶ βλαβερισμὸς,
νὰ κτυπᾷς τὴν συζυγὸν σου εἶναι ἐξουδενισμὸς.

Εἶν' ἀντροφιή κκίστη εἶναι τρόπος μικρός.

Ὅταν κτυπᾷς τὴν συζυγὸν σου εἶσαι ἄνθρωπος αἰσχρός.

Σὺ κυρία ἂν τὰ πιάτα σπᾷς θεοὶ εἶναι βλαβερισμὸς,

τὴν ἡμέραν τὰ πέναντα ἔδεν εἶναι ἀφρατισμὸς.

Εἶν' ἀντροφιή ὠραία εἶναι τρόπος εὐγενής,

εἶν' σινηθῆκα ὠραία κόρη μου νὰ τὸν χερῆς.

Τότ' ἡ νέα συλλογεῖται καὶ δακρύζει ἐνταυτῷ,

πῶς μπορεῖ νὰ ἐμπυδίσῃ τ' ἀντιφθιμακὸν αὐτῷ.

Ἔως ὅτου σπῶ τὰ πιάτα θὰ μοῦ κάμνῃ τὴν χορὸν,

ἔλα δὲ νὰ σ' ὀμιλήσω ἄνδρα μου νὰ σε χερῶ.

Τότ' ἀρχίζει νὰ τοῦ λέγῃ καὶ δακρύζει ἐνταυτῷ,

μὲ τὰ ζῆλον ποῦ μοῦ δίδεις εἶλε θὰ σακατευτῷ.

Ἐπειτα ἔδεν ὑποφέρω νὰ ποῦ ὡ τόσον πολὺ,

ὅλο τὸ κορμὴ μ' ἀκόμη καὶ τὸ σῶμά μου πονεῖ.

Μίαν νέαν συμφορὰν ἄνδρα μου νὰ κνιμορῃ.

νὰ μὴν τύχῃ καὶ με λύπην καὶ οἱ δύο πεθάνομε.

Σκέπτομαι καὶ ἀρχίζω πλέον διὰ νὰ τὸ ἐννοῶ.

ἐπειδὴ βλέπω θεοκαίως ὅτι πρέπει νὰ χαθῶ.

Εἶν' αἰτία ἡ κακὴ μου καὶ ἡ σκληρὰ ἔξις μου,

σήμερον θέλω πῶς εἶναι ἄσπ' αἵμα ἡ θέσις μου.

Ἄρα γὰρ ἄνδρα νὰ ζήσῃς ἐγὼ ἂν παραιτηθῶ,

νὰ μὴν σπῃσω πλὴν τὰ πιάτα, ἄρα θὰ λ' εὐθερωθῶ;

Διλαδὴ καὶ ἡ ἀφενδιὰ σου αὐτὸν τὸν βλαβερισμὸν,

παραιτηθεῖς νὰ μὲ δέρνῃς καμὲ τὸν λογαρισμὸν.

Ὅταν καὶ σεις εὐμορφὴ μου παύσετε τὴ σπικισμὸν,

εὐθὺς πῶς εὐχαρίπτως καὶ ἐγὼ τὸ δάριμον.

Συμφωνία θέλει γινεῖ καὶ θὰ μείνῃ στερεά,

ὅστις θέλει τὴν χαλάσει λύπην θ' ἔχη ὄχι χαράν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Φίλοι μου τὸ παράδειγμα αὐτὸ νὰ μιμηθῆτε,
 καὶ τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ τὴν ἐπαραιτήτε.
 Γιατ' ἡ κακὴ συνήθεια εἶν' ἡ καταστροφή σας·
 εἶναι ἡ δυστυχία σας κ' ἡ εξουθένωσίς σας.
 Διότι ἂν ὁ Σκορπιὸς ἦτονε μετρημένος,
 δὲν ἦτο εἰς τοῦ ποταμοῦ τὴν μέση ξαπλωμένος.
 Ἄν τὴν κακὴν συνήθειαν τὴν εἶχε φυλαγμένη,
 ἦτονε μὲ τὸν βάρβαρον καλοταξιδευμένος.
 Μὰ ἡ κακὴ συνήθεια ποῦ εἶχε νὰ κενδρίσῃ,
 ἦτο τῆς τύχης του λοιπὸν ἐκεῖ νὰ τελευτήσῃ.
 Τόσον τὴν ἐσυμβούλευσεν ὁ φίλος βάρβαρος του.
 Ἐπρεπε νὰ εἰσακουσθῇ ὡς ἦτο σύντεκνός του.
 Μὰ κείνος ὅτι ἔλεγε διόλου δὲν τὰ πλάνει,
 μόνον τὰ ἀκενδράκλια του βαθιὰ βαθιὰ τὰ βάνει.
 Καὶ δι' αὐτ' ἀνταμοίφθηκε κ' ἐπίγειν σ' τὸ ποτάμι.
 τὴν ἕξιν του τὴν ἄσχημι πλέον δὲν θέλει κάμει.
 Ἄν ἡ κυρία π' εἶπαμεν δὲν ἦτο σπουδασμένη.
 μόν' ἦτονε ἀγράμματος καὶ κακ' ἀναθρεμμένη.
 Καὶ ἤθελεν ἀκολουθῆ τὴν ἕξιν τὴν ἀθλίαν,
 ἀνάγκαζε τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὴν ἀπελπισίαν.
 Ἄφου ἐφέρετο σκληρὸς βάρβαρος καὶ χυδαῖος,
 ἔχανε καὶ τὸ σῶμά του τοιοῦτος καλὸς νέος.
 Ὅμως ἡ φρόνιμη αὐτὴ παύει ὅτι γνωρίζει,
 καὶ τ' ἄλλον φύλλον παρευθὺς ἀγρήγορα γυρίζει.
 Καὶ μόνον μὲ εἰκοσαρὰ ἔραγαν τὰ πλευρά της,
 κ' ἀπὸ τὸν κόπον μάζευσεν ἀμέσως τὰ μιχλά της.
 Ἐὰν δὲν τὰ πρεμάζουε καὶ ἂν ἤθελ' ἐπιμένει,
 ὁ ἄνδρας τῆς καθημερινῶς ἤθελε τὴν ἐδέρνει.

ΤΕΛΟΣ.

